

Mødet den 18. Oktober 1906.

Til Efterretning forelaa følgende Sager:

1. Skrivelse fra Aarhus Stiftamt af 9. ds., hvorefter Indenrigsministeriet har meddelt Approbation paa Købekontrakterne med:
 - a. (J. Nr. 22⁵—1906). Tømrmester P. Chr. Pedersen angaaende en Parcel af Matr. Nr. 734 a af Bygrunden fra Marselisborg og
 - b. (J. Nr. 22⁴—1906). Murermester M. Pedersen angaaende en Parcel af samme Matr. Nr.
2. (J. Nr. 36—1906). Skrivelse fra Aarhus Stiftamt af 14. ds., hvori meddeles, at Justitsministeriet har meddelt Tilladelse til, at det ny **Arresthus** tages i Brug, idet det dog har taget Forbehold med Hensyn til nogle Foranstaltninger, der endnu maa anses ønskelige.
3. (J. Nr. 36—1906). Skrivelse fra Aarhus Amtsråd af 13. ds., hvorefter der fra dettes Side intet vides at erindre mod, at Glarmester Wittens Tilbud paa Vinduespuudsning, forsaavidt angaar de under Amtet hørende Lokaler i det ny **Thing- og Arresthus**, modtages.

4. (J. Nr. 248—1906). Skrivelse fra Skoledirektionen af 9. ds. om, at der efter Ansøgning paa Grund af Svagelighed er meddelt Lærerinde Frk. M. Schoubye Afsked med Pension fra d. 1. Oktober d. A. at regne.
5. (J. Nr. 312—1906). Indberetning om Vejledning af Landbyskoler under deres Besøg heri Byen i indeværende Aar.
6. (J. Nr. 86—1906). Fra Indenrigsministeriet var modtaget tilbage til fornyet Erklæring det af Raadet fremsendte Udkast til et Tillæg til Aarhus **Sundhedsvedtægt** indeholdende Bestemmelser om Kontrol med Mælk og Mælkesalg. Arbejdsraadet, hvem Sagen af Ministeriet havde været tilstillet til Erklæring, med Hensyn til den i Forslagets § 13, 2. Stk. indeholdte Bestemmelse, hvorefter der til Mælkedrenge kun maa benyttes Børn, som have fyldt det 11. Aar, havde udtalt, at en Bestemmelse af den omhandlede Art formentlig ikke burde optages i det foreslaaede Tillæg til Sundhedsvedtægten, men derimod rettest burde henvises til en særskilt Vedtægt angaaende Børns og unge Menneskers Arbejde i visse nærmere bestemte Arter af Erhvervsvirksomhed udenfor Fabriksvirksomhed, jfr. Lov Nr. 71 af 11. April 1901 § 1, 2. Stk.

Det vedtoges at lade Bestemmelsen i § 13, 2. Stk. sidste Punktum udgaa af Forslaget.

Der nedsattes et Udvalg bestaaende af Formanden, Mikael Johansen samt Skoleudvalgets Medlemmer til at fremkomme med Forslag til en eventuel Vedtægt i Henhold til Lov Nr. 71 af 11. April 1901 § 1, 2. Stk.

7. (J. Nr. 299—1906). Det vedtoges til Amtet at indstille, at de nedennævnte Soretsmedlemmer, hvis

Funktionstid udløber med indeværende Aar, beskikkes paany, nemlig:

Fhv. Skibsfører Berg, Horsens.

Skibsfører Morten Petersen, Aarhus.

Fhv. Skibsfører S. P. Sørensen, Horsens.

Maskinmester Olsen, Aarhus.

Direktør Chr. Jensen, Horsens.

Ingeniør Piper, Horsens.

Konsul v. d. Hude, Aarhus.

Vicekonsul P. Eyde, Horsens.

8. (J. Nr. 40—1906). Efter Forslag fra Skoleudvalget vedtoges det til Ministeriet at henstille, at **Gymnastiklærerinderne** Frk. P. Larsen og Frk. K. Jensen, der have indgivet Andragende om fast Ansættelse, faar deres Anciennitet beregnet henholdsvis fra 1. April 1898 og 1. April 1897, idet førstnævntes samlede Timer svarer til 24 Timer ugentlig i 9 Aar og sidstnævntes til 24 Timer ugentlig i 10 Aar.
9. I Henhold til Indstilling fra Skolekommissionen og Skoleudvalget vedtoges det at søge Ministeriets Samtykke til Oprettelse af 3 ny **Lærerembeder**, da for Tiden langt over $\frac{1}{7}$ af Timerne besørages for Timebetaling, samt at indstille til Skoledirektionen, at disse opslaas med en Begyndelsesløn af 1000 Kr. stigende i 25 Aar til 2700 Kr.
10. (J. Nr. 310—1906). Fra Udvalget for Slagtehuset forelaa Indstilling om Flytning af **Slagtehusets Destruktionsanstalt**, saalydende:

»Fra Beboerne omkring Slagtehuset er stadig ført Klage, senest til Sundhedskommissionen, over den Stank, som Slagtehusets Destruktionsanstalt udbreder i temmelig vid Omkreds.

Da disse Klager ikke ere uberettigede, og da man tillige staar overfor en større Reparation af Destruktionsovnene, ligesom det ogsaa

viser sig, at det ved Destruktionen fremkomne Produkt (Kødmel) stadig vanskeligere lader sig afsætte, skal man tillade sig at foreslaa, at nævnte Anstalt henlægges til et Sted indenfor Byen f. Eks. paa Marselisborgmarken ved Dagrenovationspladsen, og at Destruktionen indskrænkes til, at det kasserede Kød koges i en Papinskjedel (under forhøjet Tryk) og at det efter Afskumningen af Fedtet sælges som Svinefoder.

Den forestaaende Reparation af Destruktionstromlerne vil antagelig beløbe sig til ca. 3000 Kr.

Anskaffelse af 2 Papinskjedler til 1000 Pd. pr. Stk. vil koste med Indmuring ca. 1500 Kr.
En Træbygning 23 Fod lang, 17 Fod

bred, 9 Fod høj.....	1500	»
2 Vogne	1200	»
Ialt...	4200	Kr.

Paa Slagtehusets Budget anvendes aarlig ekstraordinært 3000 Kr. til Forbedring af Maskinanlæget etc., og ønskes saaledes denne ekstraordinære Bevilling forhøjet paa Budgettet 1907—08 til 4200 Kr.

Foruden de foran anførte Grunde til den foreslaaede Forandring skal yderligere oplyses, at man formener at kunne erholde omtrentlig den samme Indtægt ved Salget af Destruktionsprodukterne som hidtil, medens Udgifterne til Kul og Vedligeholdelse af Maskineriet vil blive betydelig billigere end hidtil, saaledes at den foreslaaede Merudgift allerede i kommende Aar fuldtud vil kunne indvindes.«

Sagen henvistes til den forestaaende Budgetbehandling.

11. Til 1. Behandling forelaa fra vedkommende Udvalg Indstilling om Efterbevilling af Overskridelserne i Regnskabet for **1905—06** paa de under **Markudvalget og Udvalget for Byens og Omegns Forskønnelse** hørende Konti.

Gik til 2. Behandling.

12. (J. Nr. 115—1906). Arbejdernes Byggeforenings Regnskab for 1905, der var gennemgaaet af Rahr, uden at denne havde fundet noget mod samme at erindre, indsendtes til Ministeriet med sædvanlig Erklæring.

13. De foreliggende Udkast til Købekontrakter med:

a. (J. Nr. 22⁹—1906). Frk. Marie Jespersen angaaende en Parcel af Matr.-Nr. 1 a af Markjorderne fra Marselisborg, ved Dalgasavenuens søndre Side,

b. (J. Nr. 22¹⁰—1906). Brødrene A. og B. M. Severinsen angaaende en Parcel af Matr.-Nr. 741 a af Bygrunden fra Marselisborg, og

c. (J. Nr. 22¹¹—1906). Murermester N. P. Knudsen angaaende en Parcel af Matr.-Nr. 741 a ved Tietgens Plads søndre Side,
godkendtes.

14. Det foreliggende Andragende om Tilskud til **Skanderborg og Omegns Børnehjem** henvistes til Budgetbehandlingen.

15. (J. Nr. 213—1906). Fra vedkommende Grundejere forelaa Andragende om Fjernelse af de **10 Træer**, der staa i **Fr. Allé** paa Strækningen fra Søgade til **Fr. Allé 42**.

Jul. Andersen skulde paa vedkommende Udvalgs Vegne erklære, at man principmæssig var imod, at Træer fjærnedes fra Byens Gader. Det kunde imidlertid ikke nægtes, at de her omhandlede Træer var generende for de Forretninger,

der fandtes paa den nævnte Strækning. Dersom man imødekom Andragerne, skulde han gøre opmærksom paa, at de Træer, der fandtes udenfor Broen i Fr. Allé formentlig ogsaa burde fjernes.

Vestesen kunde ikke skønne, at der var nogen særlig Grund til at fjerne de omtalte Træer. Disse stod ca. 25 Fod fra Husrækken og kunde paa ingen Maade skjule de der værende Butikker. Det maatte nærmest betragtes som en fiks Ide, at man ikke kunde have Træer langs en Gade, fordi den var en Forretningsgade; tværtimod gjorde Træerne det saa meget mere behageligt at færdes i de paagældende Gader. Han skulde i hvert Tilfælde anmode om, at Sagen, forinden man vedtog at fjerne Træerne, sendtes til Bro-lægningsvæsenets Erklæring, da de oftnævnte Træer udgjorde et Led af Beplantningen i Fr. Allé, og en Omprofilering af denne blev nødvendig, hvis Beplantningen skulde fjernes.

Lottrup var ikke enig med Udvalgets Formand i, at Træerne var til Gene for de Handlende. Han vilde meget beklage, hvis man imødekom Andragerne, hvilket i Virkeligheden vilde sige, at man i det hele taget ikke kunde have Træer i Byens Gader.

Samuelsen vilde i Modsætning til de sidste Talere tilraade at lade Træerne fjerne. Der var næppe nogen Tvivl om, at de for en Del tog Synet fra de paa den omtalte Strækning værende Butikker.

Olesen fremhævede, at man kun meget uegentligt kunde kalde de nævnte Træer et Led i Fr. Allé's Beplantning. Denne Gade havde med sine spredte Træer aldeles ikke Karakteren af en Allé, med hvilken den kun havde Navnet til fælles. Den var mere og mere bleven en Forret-

ningsgade, og de Næringsdrivende, der havde anvendt Bekostning paa at indrette pæne Butikker derude, havde Krav paa, at der ikke lagdes dem Hindringer i Vejen for at udnytte disse fuldt ud, men de omtalte Trær var ubestridelig en Gene for dem. De fleste af Træerne var iøvrigt tilmed ingen Pryd, og han skulde meget tilraade, at man bevilgede det Ansøgte.

Sagen gik til Brolægningsudvalget til Erklæring.

16. (J. Nr. 104—1906). Fra Budgetudvalget forelaa saalydende Indstilling:

»I Anledning af Indenrigsministeriets Cirkulære af 25. April d. A. angaaende mulige Ændringer i **Lov Nr. 85 af 15. Maj 1903** fremsendes hoslagt den begærede Erklæring fra Ligningskommissionen, idet man derhos skal tillade sig at udtale:

1. at man foreslaar en Forhøjelse af indtil 35 % af det Tillæg paa indtil 25 %, hvormed Skatteindtægten efter Lejlighed kan forhøjes ifølge § 7. — Man kunde være gaaet med til at foreslaa en Forhøjelse af indtil 50 %, hvis der ikke fandtes en fast, lav Skatteprocent for Københavns Kommune, hvilken faste Skatteprocent man mener bør ophæves,
2. at man vilde anse det for heldigt, at Grænsen for de Skatteindtægter, som Ligningsmyndigheden kan nedsætte efter frit Skøn, sættes op fra 1000 Kr. til 2000 Kr., og at der samtidig i Loven optages samme Bestemmelse om Afdrag i den skattepligtige Indtægt for Børn under 15 Aar, som findes i Loven om Indkomst- og Formueskat til Staten, men dog kun for Indtægter paa 6000 Kr. og derunder,

3. at man med Hensyn til den i § 30 omhandlede Skat til Erhvervskommunen formener, at denne ogsaa bør paalignes andre Personer end de i Paragrafen nævnte, saaledes at ialfald alle, der have faste Stillinger (Embeds- og Bestillingsmænd, Direktører, Forretningsførere, Kontorfolk, Kommiser m. fl.) skulle paalignes Erhvervsskat i den Kommune, hvori de ere beskæftigede,
4. at man kan slutte sig til Ligningskommissionens Forslag om, at Lovens § 16 ændres derhen, at Forbrugsforeninger blive skattepligtige, selv om de kun handler med Medlemmer, og Lovens § 20 derhen, at Sparekasser blive skattepligtige i alle Tilfælde,
5. at man vil anse det for heldigt, at § 9 ændredes saaledes, at alle Ligningsmændene ikke behøvede at gaa af paa én Gang,
6. at det af Hensyn til Lægningen af Budgettet formentlig ikke er heldigt, at Regnskabsaaret ikke følger Kalenderaaret, saalænge som Valgperioderne følge dette«.

Ligningskommissionens Erklæring var saalydende:

»I Henhold til foranstaaende skal Ligningsmyndighederne udtale som sin Mening:

at den i Lovens § 7 2. Stk. bestemte Grænse af 25 % for Forhøjelse af Skatteindtægten bør udvides til 75 % eller 50 %. For 75 % Forhøjelse stemte 8 Medlemmer og for 50 % Forhøjelse stemte 12 Medlemmer af Ligningsmyndigheden,

at den i samme § nævnte Grænse for Ligningsmyndighedens fri Skøn udvides for Købstæderne til 2500 Kr.,

at man kunde ønske, at Bestemmelsen i Lovens § 10 gaves en videre Anvendelse, saaledes at der ikke alene rammes dem, der driver Erhvervsvirksomhed med aaben Bod eller Forretningslokaler, men overhovedet enhver, som har Indtægt i Kommunen, f. Eks. Direktører for Aktieselskaber, Kontorfolk, Arbejdere i faste Stillinger o. s. v., og at man kunde ønske, at Loven ændres saaledes, at Erhvervsbeløbet kan forhøjes eller nedsættes i Lighed med den i Lovens § 7 nævnte Forhøjelse eller Nedsættelse,

at Lovens § 16 ændres derhen, at Forbrugsforeninger bliver skattepligtige, selv om de kun handler med Medlemmer,

at Lovens § 20 ændres derhen, at Sparekasser bliver skattepligtige i alle Tilfælde,

at den laveste Skatteansættelse bliver 1 Kr. og

at Loven ændres saaledes, at den faste Skatteprocent for København ophæves.

I 19⁰⁴/₀₅ var Antallet af kommunale Skatteklager ca. 1200

I 19⁰⁵/₀₆ var Antallet af kommunale Skatteklager ca. 1300

I 19⁰⁶/₀₇ var Antallet af kommunale Skatteklager ca. 1100

M i k a e l J o h a n s e n skulde ganske vist indrømme, at den af Budgetudvalget foreslaaede Besvarelse af Ministeriets Cirkulære i flere Punkter traf det rette, men den var efter hans Mening holdt i noget for vage Udtryk. En Forhøjelse af indtil 35% af det Tillæg, hvormed Skatteindtægten efter Lejlighed kunde forhøjes, vilde han meget nødig gaa med til, saalænge der fandtes en fast, lav Skatteprocent for København. Denne Kom-

mune maatte faktisk for Tiden betragtes som et rent Skattely til Skade for Landets øvrige Kommuner, og naar man sagde, at Husskatten i København var saa stor, at den opvejede Fordelen ved den mindre personlige Skat, var dette langt fra rigtigt. Skulde det nævnte Tillæg forhøjes, burde der sættes en Grænse for, hvorfra man maatte benytte dette Tillæg, og denne Grænse kunde passende sættes f. Eks ved Indtægter paa 30000 Kr. Det var sikkert rigtigt, at Grænsen for de Skatteindtægter, som Ligningskommissionen kunde nedsætte efter frit Skøn, blev sat op fra 1000 Kr. til 2000 Kr., jo mere Spillerum der blev for det fri Skøn, des større Udsigt var der til en retfærdig Skatteansættelse i det hele. At Skat til Erhvervskommunen burde paahvile alle, der havde faste Stillinger i vedkommende Kommune, kunde man ikke stærkt nok betone, men det burde udtrykkelig tilføjes, at ikke den i Lovens § 8 ommeldte Kommunens Skatteprocent, men Erhvervskommunens faktiske Skatteprocent skulde bringes til Anvendelse ved den her omtalte Skat til Erhvervskommunen. Henstillingen om, at Banker, Forbrugsforeninger o l., der i stor Udstrækning nød godt af Kommunens Goder, blev skattepligtige, kunde han give sin fulde Tilslutning. Selv om han — som sagt — kunde have ønsket enkelte Punkter i Besvarelsen noget stærkere pointerede, og i den savnede enkelte Bemærkninger — han vilde saaledes gærne have set medtaget en Henstilling om Beskatning af Prioritetsrenter — kunde han dog efter Omstændighederne tiltræde Udvalgets Erklæring, naar den af ham nævnte Tilføjelse angaaende Anvendelse af Kommunens virkelige Skatteprocent ved Ligning af Skat til Erhvervskommunen fandt Sted.

Jakob Jensen kunde med Hensyn til det ønskelige i Udvidelsen af det fri Skøn og Paaligning af Skat til Erhvervskommunen i det væsentlige slutte sig til den foregaaende Taler. Han havde derimod helst set det i Udvalgets Erklæring i Post 1 ommeldte Tillæg forhøjet til 50%. Det var imidlertid maaske klogt at tage det Hensyn til København som Fristed for de større Skatteydere, at man indskrænkede sig til kun at foreslaa en Forhøjelse til 35%, idet man udtrykkelig pointerede, at det skete af Hensyn til Københavns lave faste Skatteprocent.

Simonsen fremhævede, at man i Udvalget havde været saa temmelig enige om, at skulde der være nogen Udsigt til, at der blev taget Hensyn til de Kommunerne afæskede Erklæringer, maatte de saavidt muligt fremkomme som enstemmig vedtagne. Man havde derfor tilstræbt at tilvejebringe et Forslag, om hvilket alle kunde enes, selv om man derved maaske var fremkommet med en Erklæring, der ikke fuldt ud tilfredsstillede nogen. Af Ligningskommissionens Erklæring vilde det ses, at 12 af dens Medlemmer havde stemt for en Forhøjelse af Tillæget efter Lovens § 7, 2. Stk. til 50%, og 8 af dens Medlemmer for en Forhøjelse til 75%. I Udvalget blev imidlertid Ulemperne ved Københavns faste Skatteprocent saa stærkt betonedede, at man ikke ansaa det for heldigt at gaa videre end til at foreslaa en Forhøjelse til 35%, saalænge København havde den faste, lave Skatteprocent. Skulde Tillæget yderligere forhøjes, maatte der ske en Forandring i denne Henseende for Københavns Vedkommende. At man ønskede en saadan Forandring, fremgik udtrykkeligt af Udvalgets Indstilling. Ligningskommissionen havde

i sin Indstilling udtalt Ønske om, at den i Lovens § 7 omtalte Grænse for dens fri Skøn udvidedes til 2500 Kr., men Udvalget havde ment, at man med Udvidelse af Grænsen for det fri Skøn til 2000 Kr. og med det foreslaaede Afdrag for Børn under 15 Aar og Anvendelse af Lovens øvrige Bestemmelser nok vilde være i Stand til at faa en nogenlunde rimelig Ligning. Det var nok muligt, at man herefter vilde komme til en noget højere Skatteprocent, men heri saa han ingen Ulykke, da det var den eneste Maade, hvorpaa man kunde ramme de mere Velhavende, der saavidt muligt søgte at undgaa at skatte »efter Evne«. Han vilde meget tilraade Byraadet at slutte sig til Udvalgets Indstilling, for at man kunde fremkomme med en enstemmig Erklæring.

Sabroe forekom det, at den af Udvalget foreslaaede Forhøjelse af Tillæget i Følge Lovens § 7 til de forholdsvis store Skatteindtægter var meget mild, og man vilde derved næppe opnaa nogen væsentlig Lettelse for de mindre Skatteydere. For Folk med ca. 8000 Kr. og mere i Indtægt betød det ikke noget, enten de svarede Skat eller ikke, men for Folk med smaa Indtægter var Skatten en følelig Byrde. I indeværende Rigsdagssamling vilde der formentlig fremkomme Forslag til Ændring i Københavns Skatteforhold, men han betvivlede stærkt, at der vilde komme noget ud af et saadant Forslag; de københavnske Pengemænds Indflydelse i Rigsdagen var større, end man maaske egentlig troede. Han for sit Vedkommende kunde ønske understreget, at det man ønskede, var en fuldstændig Ligestilling mellem Københavns Kommune og Landets øvrige Kommuner paa det her omhandlede Omraade.

Nørgaard var enig med Hr. Simonsen i, at det foreliggende Forslag nærmest maatte betragtes som et Kompromis, idet man havde søgt at komme hinanden i Møde. Man havde gerne villet lette Skattebyrden for de ganske smaa Indtægter og for Indtægterne mellem 3000 og 6000 Kr., medens man paa den anden Side havde ønsket at ramme de Folk, der havde deres faste Virksomhed her i Kommunen, men havde taget Bopæl udenfor denne. Dette kunde formentlig opnaas gennem de foreslaaede Bestemmelser, der efter hans Skøn var tilstrækkelig tydeligt affattede. Den af Hr. Mikael Johansen foreslaaede Tilføjelse kunde han i og for sig godt slutte sig til, selv om han ikke troede, at den vilde have nogen Betydning. Det galdt nemlig først og fremmest om at fremkomme med en Udtalelse, der havde nogen Udsigt til at kunne vinde Regeringens Øre, og man skulde derfor vogte sig for at komme med Henstillinger, der kunde beskyldes for at ville rokke ved Lovens hele Fundament. Han skulde anbefale, at man tiltraadte Udvalgets Indstilling.

Filtenborg kunde ganske slutte sig til den foregaaende Taler og anbefale, at man fulgte Udvalgets Indstilling, der omtrent faldt sammen med de Erklæringer, der var fremkommen fra andre Kommuner.

Udvalgets Indstilling vedtoges enstemmigt med følgende Ændring til Punkt 3: »at § 10 forandres saaledes, at ikke den i bemeldte Lovs § 8 ommeldte« Kommunens Skatteprocent »men Erhvervs-kommunens faktiske overfor dens Beboere anvendte Skatteprocent bringes i Anvendelse ved Beregningen af den i § 10 hjemlede Skat til Erhvervskommunen«.

17. (J. Nr. 325--1906). Fra Havneudvalget forelaa saalydende Skrivelse:

»Da der stadig indløber Ansøgninger til Havneudvalget om Leje af passende Arealer til Opførelse af Skure for Korn og Foderstoffer og senest under 12. d. M. af Jydsk Andels-Foderstofferretning er ansøgt om 4000 Kvadratalen, og da der efter den hidtidige Disposition over **Havnepladsen** ikke menes at kunne anvises flere saadanne Arealer, er Udvalgets Flertal tilbøjeligt til at tage den hidtil tildels ubenyttede nordlige Del af Nordre Havneplads i Brug til saadanne Skure, idet man ligeoverfor Lejerne forbeholder sig, at Skurene, skøndt af midlertidig Karakter, opføres med et efter Forholdene ikke altfor uskønt Ydre, og Lejemaalene afsluttes med kort Opsigelse.

I Betragtning, af at der tidligere fra forskellig Side har været næret nogen Betænkelighed herved, har man dog ment at burde forelægge Sagen for det ærede Byraad, idet man samtidig henstiller, at der paa Overslaget over Aarhus Havns Indtægter og Udgifter for 1907—08 eventuelt optages en Forlængelse af det fra Pakhuskajen kommende Dobbeltspor og muligen en Forbindelse deraf med Hovedsporet fra Østbanegaarden, saaledes som det (under Udgiftskonto 6 h) allerede var optaget paa det af Byraadet approberede Overslag for 1899, og som det er antydnet paa vedlagte Plan.

Formanden bemærkede, at Udvalget havde anset det for rettest at forelægge Sagen for Byraadet. Udvalget havde tænkt sig, at hvis Raadet intet havde imod den omtalte Anvendelse af Terrænet, skulde der foreløbig opføres nogle Skure

af saadant Materiale, at de atter let kunde fjernes; i Mellemtiden vilde der saa blive Lejlighed til at tage Spørgsmaalet om Opførelse af et nyt Pakhus under Overvejelse. Vilde man derimod af æstetiske Hensyn eller af Hensyn til Fiskerne, der benyttede Pladsen til deres Garn, eller af Hensyn til, at Pladsen benyttedes som Legeplads, ikke give Tilladelse til, at der opførtes Skure paa den, maatte det tages under Overvejelse at bringe den i en noget bedre Stand end den, hvori den nu henlaa.

Mikael Johansen vilde foruden af de Grunde, Formanden havde nævnt, af mange andre Grunde ikke være med til at stemme for, at der byggedes Skure paa den omtalte Plads. Der var i Virkeligheden Pakhusrum nok oppe i Byen, og fordi de store Firmaer ønskede at spare nogle Udgifter til Transport af deres Varer, var der ingen Grund for Kommunen til at ødelægge den kønne Plads ved Havnen og paaføre Grundejerne Konkurrence ved at bygge Skure dernede. Han forstod iøvrigt ikke, hvorfor man ikke for længe siden havde bygget et nyt Pakhus, hvis der virkelig var saa stor Trang dertil.

Lottrup havde tidligere adskillige Gange haft Lejlighed til at omtale de ved Havnen opførte Skure, der var meget grimme og i høj Grad skæmmede Byens smukkeste Promenade. Det var bestandig blevet fremhævet, at Skurene var praktiske, og at man derfor maatte finde sig i dem. Der var dog ingen Anledning til at vedblive med at opføre disse lidet tiltalende Skure, saalænge der andetsteds i Byen fandtes Pladser og Pakhuse nok, og det gjorde der for Tiden. Han skulde yderligere erindre om, at Grundejerne langs Kystvejen i sin Tid havde ydet meget betydelige Bi-

drag til Anlæg af denne Vej, og disse, der den Gang havde Strandretten, og da overdrog den til Kommunen, havde sikkert gjort det under den Forudsætning, at deres Udsigtsret bevaredes. Det vilde ikke undre ham, om Grundejerne, hvis man nu betog dem denne Ret, vilde søge Erstatning hos Kommunen. Der taltes nok om, at de nu paa-tænkte Skure kun skulde være interimistiske, det samme sagde man om de Skure, der blev opført for ca. 12 Aar siden, men det havde vist sig, at naar man først havde faaet Skurene, blev man ikke saa let af med dem igen. Han vilde meget fraraade, at man af Hensyn til den ringe Vinding, Skurene vilde betyde for Kommunen, vilde ødelægge den Plads, der nu i saa stor Udstrækning benyttedes som Legeplads for Børn; saadanne Pladser var der ikke for mange af her i Byen.

Sabroe kunde ikke se rettere, end at man skyldte Forretningslivet at tage saa mange Hensyn til det som muligt. Ønskede man, at Byen skulde vokse sig stor, og Handelen tage Opsving, maatte man virkelig finde sig i de smaa Ulemper, som Opførelsen af Skure og Pakhuse, som de omtalte, kunde forvolde. Man maatte erindre, at medens paa den ene Side her stod Hensynet til Handelen, stod paa den anden Side kun Hensynet til ganske faa Mennesker, hvem Skurene maaske vilde berøve den direkte Udsigt over Vandet, men paa ingen Maade vilde betage Adgang til Lys og Luft i rigeligt Maal. Fiskerne kunde sikkert nok alligevel faa Plads til deres Garn paa Havnepladsen, og i hvert Tilfælde spillede Fiskeriet kun en ganske forsvindende Rolle for Byen.

Filtenborg var ligeledes af den Mening, at Havnen var til for Trafikens Skyld og ikke for

at afgive Promenader eller Legeplads for Børn. Det glædede ham, at der var Folk, der vilde leje Plads dernede, og han vilde stemme for, at man imødekom deres Ønske i saa Henseende.

Olesen skulde tilraade, at man saa ganske forretningsmæssigt paa Sagen. Gjorde man dette, kunde man ikke være i Tvivl om, at det, der tjente Byens Interesse bedst var, at man imødekom Handelsstandens Krav og gav Tilladelse til, at der paa den omtalte Del af Havnepladsen opførtes Skure af lettere Konstruktion, saaledes at de atter let kunde fjernes.

Nørgaard nærede den Anskuelse, at Handelens Trivsel var af en saadan Betydning for Byen, at Hensynet til den maatte være afgørende i denne Sag. Skurene var vel ikke kønne, og man kunde vel til en vis Grad beklage, at det var nødvendigt at opføre dem, men det var jo kun en ren foreløbig Ordning, der her var Tale om, og der var Udsigt til en Forandring af disse Forhold, naar den første Del af Arbejderne ved den ny Havn i Løbet af nogle Aar var færdig. At de vedkommende Grundejere skulde kunne rette noget som helst Erstatningskrav mod Kommunen, kunde han ikke vel tænke sig, da de jo efter det oplyste havde overdraget Strandretten til Kommunen.

Rahr troede, at det vilde være temmelig farligt, om man vilde stille sig afvisende overfor Andragendet, man risikerede let, at man drev de store Forretninger til de med Aarhus konkurrerende omkringliggende Byer, der var mere end villige nok til at bringe Ofre for at blive Sæde for saadanne Virksomheder. Nogen Konkurrence for Grundejerne kunde Opførelsen af saadanne Skure

som de her omtalte næppe blive, saa skulde der sikkert bygges Pakhuse i langt større Omfang. Naar det var anført, at æstetiske Grunde talte imod at give Tilladelse til Opførelse af Skure paa Havnepladsen, skulde han gøre opmærksom paa, at Skurene i hvert Tilfælde kun vilde borttage Udsigten for Stueetagerne i de vedkommende Ejendomme paa Kystvejen. Endelig skulde han paa Anledning tilføje, at det vist maatte siges at ligge ganske udenfor Havnens Opgave at skaffe Legeplads for Børn.

Müller havde faaet Indtryk af, at det ikke blot drejede sig om Opførelse af Skure, men ogsaa om Anlæg af Jernbanespor over den ommeldte Plads. Herved vilde Pladsen betydelig beskæres, og han vilde finde det meget uheldigt, hvis det skulde medføre, at Fiskerne ikke som hidtil her kunde udbrede deres Garn for at reparere dem. Garnene var nemlig saa store og svære, at de kun vanskelig lod sig transportere længere bort, og der var her i Byen ikke saa faa Mennesker, der ernærede sig ved Fiskeri.

Vestesen gjorde opmærksom paa, at man forinden det ny Havneanlæg var færdigt, ikke kunde give sig til at bygge et af disse moderne Silopak-huse, der skulde ligge umiddelbart ved Bolværket. Det var kedeligt nok at skulle se paa disse interimistiske Skure, men da man som sagt ikke foreløbig kunde opføre et egentlig Pakhus, og Kornhandelen her i Byen havde vokset sig saa stærk, at den utvivlsomt havde Krav paa Støtte, var der næppe andet at gøre end at følge Udvalgets Indstilling.

Jul. Andersen maatte fastholde, at Skønhedshensynene dog ogsaa spillede nogen Rolle. Der taltes nok om, at det kun var en midlertidig

Ordning, der tilsigtedes, men han var bange for, at Skurene vilde komme til at staa i mange Aar. Stemningen var nu imidlertid aabenbart for at give den ønskede Tilladelse, og han skulde derfor ikke nærmere komme ind paa de Grunde, der kunde tale herimod.

Jakob Jensen var ganske vist klar over, at Opførelsen af Skure paa den omtalte Plads vilde betyde nogen Indskrænkning af Pladsen for Fiskerne, men hertil var intet at sige. Efterhaanden som Trafiken ved Havnen steg, maatte de enkelte, der ønskede Plads dernede, finde sig i, at denne indskrænkedes. Saaledes var det f. Eks. gaaet for Trælasthandelens Vedkommende, den havde tidligere haft meget mere Plads end den nu havde. For Fiskernes Vedkommende var der ikke noget i Vejen for, at de kunde anbringe deres Garn paa hele den nordre Mole. Han skulde iøvrigt i denne Forbindelse gøre opmærksom paa, at dersom man — som af Formanden antydet — pudsede Pladsen op, ødelagde man den ogsaa for Fiskerne. Naar den ny Havn blev færdig, vilde man have Plads nok til Pakhuse og Oplagspladser, men hvis man nu ved at stille sig uvillig overfor Handelstandens Ønsker jagede de store Forretninger bort her fra Byen, vilde man ingen Lejere have til Pladsen ved den ny Havn. For Øjeblikket kunde der ikke opføres noget nyt Pakhus, det maatte vente til man fik den ny Havneplads og saa, hvorledes man i det Hele kunde faa Forholdene ved Havnen ordnet. Han nærede ikke nogen Tvivl om, at Kommunen havde Strandretten paa den ommeldte Strækning, da der fandtes en offentlig Vej mellem Havet og de private Ejendomme.

J. C. Petersen kunde, hvormeget han end vilde beklage, at den mest yndede Promenade vilde blive skæmmet, ikke se rettere, end at det var rigtigst at give Tilladelse til at opføre Skure paa den nordre Havneplads, idet han dog skulde henstille, at der toges Forbehold om, at de vedkommende maatte finde sig i, at Skurene eventuelt borttoges om 5 à 6 Aar.

Det vedtoges at udtale, at der fra Byraadets Side intet findes at erindre imod, at Havneudvalget disponerer over den i Skrivelsen ommeldte nordlige Del af nordre Havneplads.

18. (J. Nr. 302—1906). Fra Udvalget for Fattigvæsnet forelaa saalydende Skrivelse:

»18. f. M. afleverede Politiet, som det af medfølgende Skrivelse vil ses, til herværende Fattigvæsen Arbejdsmand Knud Therkild Knudsens 3 Børn under Paaberaabelse af Anmodning af Værgeraadet for Aarhus søndre Kreds og i Henhold til **Værgeraadslovens (Bornelovens) § 11 sidste Stk.** Da Udvalget maatte antage, at nævnte Lovbestemmelse ikke hjemlede Værgeraadet nogen Ret til uden videre at aflevere disse Børn til Fattigvæsnet, saaledes at dette havde Pligt til at sørge for deres videre Forsørgelse, tilskrev man under 27. f. M. det, at man i lignende Tilfælde maatte vægre sig ved at modtage Børnene. Afskrift af Skrivelsen følger.

Fra Værgeraadet har man derefter modtaget vedlagte Skrivelse af 29. f. M., hvorefter det blandt andet meddeler, at det, naar Børn i Henhold til § 11 sidste Stk. skulle fjernes fra Hjemmet, vil anse dem som subsistentsløse og derefter gennem Politiet lade dem aflevere til Fattigvæsnet, og det, som det synes, uden at der

gives Fattigvæsnet nærmere Oplysning om Sammenhængen.

Udvalget maa nære stærk Tvivl om, at denne Fremgangsmaade fra Værgeraadets Side er korrekt. Det maa forekomme Udvalget, at § 11 sidste Stk. ikke hjemler nogen Ret for Værgeraadet til at paatvinge Fattigvæsnet Børnene eller at anse disse for subsistentsløse. Det er Udvalgets Opfattelse, at det er Værgeraadets Sag at træffe Foranstaltninger til Børnenes videre Forsørgelse, altsaa at anbringe dem i Pleje paa den ene eller anden Maade, som det efter Forholdene, blandt andet Børnenes Opførsel, finder forsvarlig.

Dette synes ogsaa forudsat i Axel Petersens Værk om det offentlige Børnetilsyn Side 119 saavel som i Vejledningen for Værgeraadene, Ministerialtidende A 1905, Side 339, Punkt 5. Det maa derhos forekomme os, at et Barn, der skal fjernes fra Hjemmet efter § 11 sidste Stk., ikke i den almindelige Betydning vil kunne betegnes som subsistentsløs, idet det er under en offentlig Myndigheds Forsorg, nemlig Værgeraadets, og dette ved Loven er anvist Midler til Forsørgelsen. Udvalget ser ikke rettere, end at det er Børnelovens Mening, at Fattigvæsnet skal holdes ganske uden for — bortset fra at betale — at have noget med Forsørgelsen af de Børn at gøre, med Hensyn til hvilke Værgeraadet skrider ind, og denne Opfattelse finder man ogsaa i høj Grad bestyrket ved en Skrivelse i Børnesagens Tidende Nr. 11 for 15. Februar d. A. fra Overværgeraadet.

Endelig tillader man sig at anføre, at der er en væsentlig Forskel med Hensyn til Understøttelsens Betydning, naar et Barn i Alminde-

lighed afleveres som subsistentsløs, og naar der er Tale om Forsørgelsen af et Barn efter Børnelovens § 11 sidste Stk. I første Tilfælde komme de almindelige Regler til Anvendelse, saaledes at Udgifterne ville blive at regne for Fattighjælp, ligesom Barnet kan udgaa af Forsørgelse, naar Fattigvæsnet skønner, at Trangen ikke længere er tilstede; i sidste Tilfælde ville Udgifterne formentlig ikke være at anse for Fattighjælp, idet dette ikke findes bestemt i Børneloven og, det ogsaa i fornævnte Værk om det offentlige Børnetilsyn Side 137 udtrykkelig er udtalt, at der til foreløbig Foranstaltning efter § 11 sidste Stk. intet Bidrag kan paalignes de vedkommende, ligesom de almindelige Regler for Fattigforsørgelse f. Eks. Trangs- og Refusionsspørgsmaalet ikke kunne finde Anvendelse. Det vilde saaledes ogsaa være højst uheldigt, om der, naar et Fattigvæsen antog sig eller skulde overtage den midlertidige Forsorg af et Barn efter § 11 sidste Stk., da ikke forelaa Oplysning herom. Udvalget maa formene, at der i høj Grad er Trang til en Udtalelse fra Ministeriet om, hvorledes Fattigvæsnets Stilling er i Henhold til Værgeraadets Beslutninger efter § 11 sidste Stk. og navnlig da, om Fattigvæsnet er pligtig til at modtage saadanne Børn, og om Værgeraadet er berettiget til under Paaberaabelse af, at de ere subsistentsløse, gennem Politiet at lade dem aflevere til Fattigvæsnet som andre subsistentsløse, og man tillader sig derfor under de anførte Omstændigheder at indstille, at det ærede Byraad, saa snart ske kan vil søge erhvervet en Udtalelse fra Ministeriet om de berørte Forhold«.

Magnus Nielsen skulde, idet han henviste til den foreliggende Skrivelse bemærke, at Udvalget forstod Børneloven saaledes, at det kun var i ganske særlige Tilfælde, at Værgeraadet kunde paakalde Politiets og Fattigvæsenets Assistance til Anbringelse af Børn, der blev taget fra deres Forældre. Hvis det skulde blive almindeligt, at Værgeraadene afleverede Børnene til Fattigvæsenet, maatte dette i hvert Tilfælde have betydelig mere Personale til sin Raadighed, ellers kunde det ikke paatage sig den Opgave. Hvis vedkommende Forældre ikke havde modtaget Fattighjælp, maatte det i hvert Tilfælde være Værgeraadets Sag at tage sig af Børnene.

Harald Jensen følte sig overbevist om, at det aldrig havde været Lovens Mening, at Børnene naar de toges fra Forældrene skulde anbringes paa Fattiggaarden. Opholdet der var sikkert ikke skikket til at virke forbedrende paa dem. Det var en højst underlig Samling Mennesker der efterhaanden samledes der; det syntes, som om Politiet betragtede Fattiggaarden som et Slags Pulterkammer, hvor de kunde anbringe alle de Personer, som de ellers ikke vidste, hvad de skulde gøre med. Han maatte hævde, at Fattigvæsenet ikke havde nogen Pligt til at tage sig af de her omhandlede Børn; selv med en noksaa haartrukken Fortolkning kunde man ikke i Børnelovens § 11 finde nogen Bemyndigelse for Værgeraadene til at lade Børnene indlægge paa Fattiggaarden; at behandle Børnene som »subsistentsløse Personer« — hvad Værgeraadene havde gjort — var ganske stødende saavel mod Lovens Aand som dens Bogstav. Loven paalagde udtrykkelig Værgeraadene at sørge for, at Børnene anbragtes, men det var langt

fra dens Mening, at de skulde anbringes paa Fattiggaarden.

Formanden gjorde opmærksom paa, at der gaves visse enkelte Tilfælde, hvor det var nødvendigt at henvende sig til Fattigvæsenet angaaende Børns Anbringelse, nemlig i de Tilfælde, hvor det var nødvendigt øjeblikkeligt at tage Børn bort fra deres Forældre. I saadant et Tilfælde gav Lovens § 20 udtrykkelig Værgeraadene Anvisning paa, om fornødent at fordre Politiets eller Fattigvæsenets Bistand, og det var i saa Henseende ganske uden Betydning, om Forældrene havde været under Fattigvæsenets Forsorg eller ikke. At Børnene var »subsistentsløse« naar de toges fra Forældrene kunde ikke bestrides, og hvis man ikke skulde henvende sig til Fattigvæsenet, var det ham ganske umuligt at indse, hvor man saa skulde anbringe dem. At Børnene var bleven anbragt paa selve Fattiggaarden var selvfølgelig meget uheldigt, men det var Fattigvæsenets Fejl, at det ikke havde et andet Sted, hvor det kunde anbringe dem.

J. C. Petersen skulde anbefale Udvalget at se ganske roligt paa Sagen. Det var jo ret naturligt, at Lovens Gennemførelse i Begyndelsen vilde volde nogle Vanskeligheder, inden man fik det af den hele krævede Apparat i Orden. Naar man saa Tiden noget an, vilde man sikkert nok komme ud over de her omhandlede Vanskeligheder, uden at man behøvede at henvende sig til Ministeriet i den Henseende.

Jakob Jensen vilde støtte Udvalget. Børneloven var utvivlsomt tænkt som et Skridt fremad i human Retning, og det vilde være ganske bagvendt, om man vilde føre den saaledes ud i Praksis, at man benyttede den til at bringe Børnene paa

Fattiggaarden, hvor der fandtes adskillige Elementer, der ikke var noget heldigt Selskab for dem. Kunde Værgeraadene ikke paa anden Maade faa Børnene anbragt, maatte de skaffe sig et foreløbigt Optagelseshjem for disse.

Simonsen gjorde gældende, at man ikke behøvede at have været Medlem af et Værgeraad ret længe for at opdage, at der var slemme Huler i Børneloven. Det gik med den, som med mange Kogebøger, hvori der stod man »skulde tage«, men ikke hvorfra man skulde tage. Loven sagde, at man skulde tage Børnene fra de daarlige Hjem, men den sagde ikke, hvor man skulde anbringe dem. Hvis det var Fattigvæsenets Pligt at tage sig af Børnene, burde det selvfølgelig ikke indlægge dem paa Fattiggaarden, men det maatte sørge for et Optagelseshjem, hvori de kunde anbringes. Paahvilede Pligten til at tage sig af Børnene Værgeraadene, maatte de sørge for et saadant Hjem. Skylden for disse Vanskeligheder faldt iøvrigt tilbage paa Børne- og Plejehjemsforeningen. Denne Forening fik i sin Tid 12000 Kr. af Overskudet fra Børnehjælpsdagen under den udtrykkelige Forudsætning, at den herfor skulde foranledige oprettet et Optagelseshjem. Til Dato havde Foreningen anvendt ca. 3000 Kr. til denne Opgave, som den havde løst paa den Maade, at den havde lejet en mindre Lejlighed, hvor der kun kunde skaffes Plads til nogle ganske faa Børn. Resten af de 12000 Kr. havde Foreningen endnu i Behold, og den ejede i det hele taget en Kapital paa ca. 20000 Kr., hvoraf 14000 Kr. kontant og 6000 Kr. i Legater, og denne Forening var det, som Kommunen aarligt gav et Tilskud paa 700 Kr. Han vilde ønske, at man fra Byraadet vilde rette en bestemt Opfordring til den omtalte Forening om at opfylde

den Forpligtelse, den havde paataget sig ved Modtagelsen af de omtalte 12000 Kr.

S a b r o e skulde gerne give Hr. Jakob Jensen Medhold i, at Børneloven var et Skridt fremad i human Retning, men den sociale Lovgivning lod endnu meget tilbage at ønske, og Gennemførelsen af dens Bestemmelser var heller ikke altid lige heldig. Det var efter hans Mening en ren Falliterklæring, naar et Værgeraad ikke kunde komme ud af at anbringe saadan et Par Børn, at anbringe dem paa Fattiggaarden var ganske i Modstrid med Loven. Han vilde lægge Værgeraadene paa Sinde, at de erindrede, at der fandtes andre Steder at anbringe Børnene end paa en Fattiggaard. Paa Sygeafdelingen i de »Gamles Hjem« havde man sikkert ikke nægtet at modtage de omtalte Børn for en kortere Tid, og det vilde næppe heller være vanskeligt at anbringe dem i private Hjem.

F o r m a n d e n saa ogsaa helst, at Børnene anbragtes andet Steds end paa Fattiggaarden, men det maatte blive Fattigvæsnets og ikke Værgeraadets Sag at sørge for, at der fandtes et Hjem, hvor Børnene kunde modtages. Værgeraadene havde ingen Midler til at oprette et saadant Hjem. Man maatte ogsaa erindre, at Fattigvæsnet havde andre Opgaver at løse end den at sætte Folk paa Fattiggaarden, og andre Midler at administrere end dem, der udgjorde egentlig Fattigunderstøttelse. Iøvrigt drejede det sig jo kun om rene Undtagelsestilfælde; i Løbet af et Aar havde det Værgeraad, for hvilket han var Formand, kun i 2 Tilfælde henvendt sig til Fattigvæsenet om Anbringelse af Børn.

H a r a l d J e n s e n ønskede at slaa fast, at det Fattigudvalget vilde prostere imod var, at Værgeraadene — selv om det naturligvis var det nemmeste, — ved Politiets Hjælp lod Børnene bringe paa

Fattiggaarden paa samme Maade, paa hvilken man transporterede et fordrukkent Individ derned, naar han havde sovet Rusen ud i Arresten. Fattigudvalget havde aldrig stillet sig afvisende overfor Værgeraadene, og havde disse henvendt sig til Udvalget og bedt det om Hjælp, skulde de ogsaa gerne have faaet den. Det man ønskede at protestere imod, var at Børnene rent systematisk blev anbragt paa Fattiggaarden. I Følge Børnelovens § 11 var det aldeles utvetydigt udtalt, at det var Værgeraadenes Pligt at tage sig af Børnene og faa dem anbragt, og det maatte være Værgeraadenes Opgave at søge dem anbragt et hvert som helst andet Sted end netop paa Fattiggaarden.

Jul. Andersen var tilbøjelig til at mene, at Udvalget gjorde Sagen vanskeligere end den virkelig var. Det drejede sig jo kun om de ganske enkelte Tilfælde, hvor man var nødt til at handle saa hurtigt, at man ikke kunde faa Børnene optaget i noget egentligt Hjem, og det var da naturligt, at Fattigvæsenet tog sig af dem og anbragte dem paa dettes Optagelseshjem. Om et Par Aar vilde man jo have det nye Børnehjem, og saa var man ude over de Vanskeligheder. Det glædede ham at høre, at Børnene kunde optages paa de »Gamles Hjem«, saa vidste man jo, hvor man kunde henvende sig.

Nørgaard hældede til den Anskuelse, at Formanden havde Ret i sin Opfattelse; Henvendelsen til Fattigvæsenet var sikkert dikteret af den rene Nødvendighed. Det var beklageligt, at man endnu ikke havde et Børnehjem her i Byen; det syntes i det Hele taget, som Børneloven var traadt ud i Livet, inden de for dens Gennemførelse nødvendige Organer var tilvejebragt.

Han havde iøvrigt en Fornemmelse af, at der laa noget andet bagved det rejste Spørgsmaal, end det der hidtil var fremdraget. Forholdet var vistnok dette, at Fattiginspektøren nødig vilde have Arbejdet med de nævnte Børn og det hermed følgende Regnskabsvæsen; han saa helst, at Arbejdet overdroges til en dertil særlig ansat Mand, men en saadan Ordning vilde utvivlsomt være uheldig i økonomisk Henseende. Det var rigtigst, at ogsaa dette Arbejde sorterede under Fattiginspektøren. Alle var enige om det uheldige i, at Børnene anbragtes paa Fattiggaarden, men der gaves sikkert Tilfælde, hvor Værgeraadene var berettiget til at forlange, at Fattigvæsenet tog sig af Børnene.

Naar Hr. Simonsen havde rettet saa stærke Bebrejdelser mod Plejehjemsforeningen, beroede dette sikkert paa hans Ukendskab til de faktiske Forhold. Da Foreningen efter Børnehjælpsdagen fik et Tilskud paa 12000 Kr., blev dette ydet den, for at den kunde fortsætte sin tidligere Virksomhed, og der var aldeles ingen Stemning for, at den skulde paatage sig nye Opgaver. At Foreningen havde Brug for store Kapitaler og langt større Kapitaler end den for Tiden ejede, vilde være klart for enhver, der erindrede, at Foreningens Hovedformaal var at anbringe Børn for en længere Aarrække, som Regel til deres fyldte 14 Aar. Ved den nævnte Lejlighed skete der ganske vist en Henvendelse til Foreningen, om at anvende et mindre Beløb til et Optagelseshjem, og det havde den ogsaa gjort. Forsaavidt ikke Børneloven var traadt i Kraft vilde Foreningens Optagelseshjem have været fuldt tilstrækkeligt.

Müller pointerede, at det stred ganske mod Børnelovens Aand at anbringe de paagældende

Børn paa Fattiggaarden. Han skulde henlede Opmærksomheden paa, at den Forening til vildfarne Børns Redning, som han repræsenterede her i Byen, gerne tog sig af saadanne Børn og med kort Varsel anbragte dem i København.

Harald Jensen skulde paany fremhæve, at der ikke var sket nogen Henvendelse fra Værgeraadet til Fattigudvalget om at tage sig af de omtalte Børn, men at de kun med en Følgeseddel fra Politimesteren var blevet afleveret paa Fattiggaarden som »subsistentsløse Personer«. Havde Værgeraadet først henvendt sig andre Steder, bl. a. til den af Hr. Müller omtalte Forening, uden at kunne faa Børnene anbragt, skulde Udvalget gerne have hjulpet det.

Formanden kunde vedvarende ikke erkende, at Værgeraadene ikke i disse ekstraordinære Tilfælde, hvor det drejede sig om en øjeblikkelig Anbringelse, skulde være berettigede til at henvise Børnene til Fattigvæsnet. At anbringe dem gennem den af Hr. Müller omtalte Forening lod sig ikke i saadanne Tilfælde gøre, da det ikke kunde ske hurtigt nok. Værgeraadene manglede — som sagt — Midler til at leje Børnene ind nogetsteds, og kunde ikke anbringe dem i private Hjem.

Simonsen troede, at Fattigudvalgets Indstilling nærmest var fremkommet, fordi det ikke havde fuldt Kendskab til de særlige Omstændigheder, der havde været forbundet med de omtalte Børns Fratagelse fra Forældrene og Aflevering til Fattigvæsnet. Han skulde iøvrigt gøre opmærksom paa, at man ikke kunde basere Gennemførelsen af Børneloven paa Muligheden af, at private Hjem skulde være villige til at modtage Børnene; der burde indrettes et Optagelseshjem, hvor disse kunde anbringes. Overfor Hr. Nørgaard skulde han fast-

holde, at det efter Udtalelser fra Medlemmer af Bestyrelsen for Plejehjemsforeningen var deres Opfattelse, at det omtalte Beløb fra Børnehjælpsdagen blev givet Foreningen til Oprettelsen af et Optagelseshjem.

S a b r o e vilde haabe, at denne Debat vilde resultere i, at man paa Budgettet for næste Aar vilde optage et mindre Beløb til et midlertidigt Optagelseshjem, der kunde fungere, indtil man fik det projekterede Børnehjem.

H a r a l d J e n s e n skulde endnu engang paa-pege, at det Udvalget ønskede at protestere mod, navnlig var den Maade, hvorpaa Børnene var blevet aflevereret paa Fattiggaarden. Naar det var blevet sagt, at Værgeraadene manglede Midler til Anbringelse af Børnene, kunde han ikke være enig i denne Betragtning. Værgeraadene vidste, hvor de kunde faa deres Udgifter refunderede, og naar det var Tilfældet, kunde man ikke sige, at de var uden Midler. Hvis Værgeraadene iøvrigt manglede Penge, var der jo ikke noget i Vejen for, at Kommunen ydede dem et Forskud, f. Eks. 500 Kr. til hvert Raad.

V e s t e s e n syntes, det var lidt kedeligt at gaa til Ministeriet med den omdebatterede Sag, hvor det jo kun drejede sig om en indre Strid mellem to kommunale Institutioner. Kunde man ikke udsætte et Udvalg, der kunde finde en Form for Samarbejdet mellem Værgeraadene og Fattigudvalget.

J a k o b J e n s e n forespurgte, om det ikke var Værgeraadenes Formænds Mening til den forestaaende Budgetbehandling at fremkomme med Forslag om Bevilling til Oprettelse af et midlertidigt Optagelseshjem. Da Byraadet var enig om at paatage sig Garantien for Driften af det Børne-

hjem, der skulde opføres, var det sikkert den almindelige Mening, at man ikke ønskede Børn anbragt paa Fattiggaarden.

Formanden kunde kun svare for sig selv som Formand for det nordre Værgeraad, og fra hans Side skulde der ikke være noget i Vejen for, at man søgte oprettet et saadant Optagelseshjem, men Fattigvæsenet maatte selvfølgelig overtage det Kontorarbejde og Regnskabsvæsen, der vilde være forbundet med et saadant.

Udvalgets Indstilling tiltraadtes.

